

menschelijke natuur vóór en na zijne geboorte van allen smet der zonde kon bewaard worden.

Als subject, als Ik, was Hij niet uit Adam, maar was Hij de Zoon des Vaders, die van eeuwigheid was verkoren tot Hoofd van een nieuw Verbond. Niet Adam, maar God was Zijn Vader. Als persoon kwam Hij niet uit de menscheit voort, maar kwam Hij zelf van buiten tot haar en ging in haar in. En wijl Hij alzo naar Gods rechtvaardig oordeel van alle erfschuld vrij bleef, daarom kon Hij ontvangen worden van den Heiligen Geest en door dien Geest van alle smet der zonde bevrijd blijven.

E. Brunner maakt de opmerking, dat niet te vestaan valt, in hoeverre de geboorte enkel uit een zondige moeder een bewijs of voorwaarde voor de zondeloosheid des Heeren kon geweest zijn en waarom die geboorte uit twee voor God een hindernis kon zijn geweest om een zondelozen Godmensch te scheppen.

Wat het eerste betreft, heeft de R.-Kath. Kerk dezen uitweg gevonden, dat Maria zelf ook zonder zonde was. Daarmede wordt de kwestie slechts verschoven. Want men kan direct de vraag stellen, hoe het mogelijk is, dat de zondige ouders van Maria een onzondig kind ter wereld konden brengen. Was dit mogelijk, dan was in principe de komst van den Christus niet noodzakelijk. Trouwens, de Schrift leert duidelijk, dat Maria niet zonder zonde was.

Daarom is van Protestantische zijde steeds de nadruk gelegd op de werkzaamheid van den Heiligen Geest. Zoo zegt Calvijn: wij maken Christus niet vrij van alle smet, omdat Hij slechts uit een moeder geboren is, zonder toedoen van een man, maar omdat Hij geheiligd is door den Geest, opdat Zijn geboorte zuiver en rein zou zijn evenals ze geweest zou zijn vóór den val van Adam.

En wat het tweede aangaat, dat Brunner opmerkt, in abstracto zou men zeker kunnen zeggen, dat voor God er geen verhindering was uit twee zondige menschen kinderen een zondelozen godmensch te verwekken. Maar wij mogen de maagdelijke geboorte niet losmaken uit het raam der Schrift. Daarin wordt wel de vrouw als de eerste geteekend, die gezondigd heeft, maar niet als de voornaamste zondaar. Niet met Eva, maar met Adam heeft de Heere een verbond gemaakt. Niet Eva's maar Adam's zonde wordt aan al zijn nakomelingen toegerekend. Al wat uit Adam voortkomt deelt in Adam's vloek. Daarom moest bij de geboorte van Christus de wil van den man worden uitgeschakeld. In plaats van den eersten komt de tweede Adam.

Trouwens niet alleen de wil van den man, ook de wil van de vrouw wordt hier uitgeschakeld. De geboorte van den Christus gaat ook in tegen vleesch en bloed. Maria heeft deze vrucht niet begeerd. De geboorte van den Messias draagt een strikt monopleurisch karakter. 't Gaat geheel en al van God uit. Hij maakt een nieuw begin op aarde. Een geboorte niet uit het vleesch, maar uit den Geest.

Dat wil niet zeggen, dat daarom de mensch wordt overweldigd. Maria krijgt een plaats in het werk van God. Zij heeft dezen Zoon niet verwacht noch begeerd. Hij is niet uit den bloede noch uit den wil des vleesches.

Maar wanneer de Engel haar mededeelt de beschikking des Heeren over datgene, wat haar eer is, gaat Maria gehoorzaam op de belofte Gods in. Zie, de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar uw woord. De Schrift legt nadruk op het geloof van Maria. Zalig zij, die geloofd heeft (Luc. 1:45). In de Theologie heeft dat geloof van Maria een geheel onderscheidene plaats gekregen. Bij Rome wordt dat geloof een zelfstandige factor naast het werk van God. Bernard merkt op: bij het ontvangen en het ter wereld brengen schijnt de Heilige Drievuldigheid niets buiten de Heilige Maagd te willen doen. Alles wijst er op, dat de drie personen hebben besloten in deze nieuwe orde niets zonder Maria te doen. Bij Kohlbrugge vinden wij de eigenaardige opvatting, dat niet de Heilige Geest den schoot van Maria heeft vruchtbaar gemaakt, maar dat de Heilige Geest zich met haar geest heeft vereenigd en daardoor haar kind een vrucht des geloofs is geweest.

Prof. Schilder legt den nadruk op het bijzonder karakter van Maria's geloof. Hij noemt haar Abraham's sterkste dochter. Abraham en Sara hadden nog de gedaante van den „vader" en de „moeder", bij het verkrijgen van Izak. Maar

bij Maria komt het wonder langs een nóg zwaarder weg, hier ontbreekt niet de schaduw, maar ook de eerste aanvang van de moeder. Door het geloof is toen het kindeken ontvangen, want God doet niets onmiddellijk; ons allen wekt Hij op door bloed en ziel, den Christus door geloof.

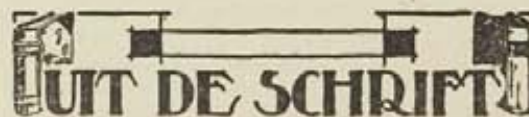
Omdat wij zoo den nadruk leggen op het eenzijdig goddelijk karakter van de maagdelijke geboorte, waarin Maria met haar geloof wordt opgenomen, houden wij alle zonde van den Heiland verre. Hij is gekomen in een vleesch aan dat der zonde gelijk, maar dat juist waarborgt Zijn zondeloosheid. Hij, die geen zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt. Juist omdat Hij zonder zonde was, kon Hij onze zonde dragen. Hij heeft onze zonden op zich genomen.

Wij mogen daarom niet zoover gaan als Ed. Böhl dat heeft gedaan in zijn werken, die leerde, dat de Heere Jezus evenals wij erfschuld heeft gehad. Ook bij Kohlbrugge zijn uitdrukkingen, die in deze richting gaan.

Deze uitdrukkingen worden thans in den dialectischen kring weer met voorliefde naar voren gehaald.

De maagdelijke geboorte is derhalve niet van ondergeschikte beteekenis.

Wij stemmen het den Catechismus toe, dat de eeuwige Zone Gods, die waarachtig en eeuwig God is en blijft, ware menschelijke natuur uit het vleesch en bloed der Maagd Maria door de werking des Heiligen Geestes heeft aangenomen, opdat Hij ook het ware zaad Davids zij, zijnen broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde en wij putten met den Catechismus uit deze waarheid de „nuttigheid", dat Hij onze Middelaar is en met Zijn onschuld en volkomene heiligheid mijne zonde, waarin ik ontvangen en geboren ben voor Gods aangezicht bedekt.

DE VOEDSTERHEER DER VALSCHE PROFETIE TEN VAL GEBRACHT.

En de HEERE zeide: Wie zal Achab overreden, dat hij optrekke en valle te Ramoth in Gilead? De ééne nu zeide aldus en de andere zeide alzóó. Toen ging een geest uit en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. En de HEERE zeide tot hem: Waarmede? En hij zeide: Ik zal uitgaan en een leugengeest zijn in den mond aller zijner Profeten. En hij zeide: Gij zult overreden en zult het ook vermogen; ga uit en doe alzóó.

1 Kon. 22: 20—22.

(Advent).

De strijd van vrouwenzaad en slangenzaad beheerscht heel de geschiedenis van de kerk van Jezus Christus.

Het is een strijd van kracht en tegenkracht.

En wijl de grootste kracht in de wereld ten slotte die van het woord is (want wat kan het woord al niet tot stand brengen?), daarom is het ook, en niet in de laatste, doch juist in de eerste plaats, een strijd van woord en tegenwoord. Van Gods Woord en satanisch woord. Van geestelijk en van natuurlijk woord. Van Geestes-spraak en Beestes-spraak. Van ware profetie en valsche profetie. Van de energie der waarheid en van de energie der leugen.

Wie de advents-lijn grijpen wil, die door de eeuwen heenloopt, van het verloren paradijs, over Bethlehem, tot aan den jongsten dag, die komt daar niet mee klaar, tenzij hij staag zijn aandacht richt op 't fenomeen der valsche profetie.

Ze is er in den aanvang der geschiedenis: de „profetie" van Lamech, die „uit zijn hart" spreekt, en zich van 't Woord Gods losmaakt, staat tegenover de openlijke aanroeping van den Naam des Heeren in de lijn van Enos, den zoon van Seth.

Ze is er, als Mozes in Deut. 13 den valschen profeet als doemwaardig teekent, wijl hij „uit zijn hart" spreekt, d.i. „versiert", verzint, wat 't vleesch zoo graag verzonnen ziet, terwijl hij in Deut. 18 den anderen profeet ons wijst, die naar het Woord spreekt, die een profeet als Mozes zelf is, gehouwen uit en behouwen door het Woord van God; een profeet, die straks

Messias blijkt te wezen, middelaar van 't nieuw Verbond, sprekende wat Hem getoond is, wat Hij gezien heeft en gehoord.

Ze is er, als de Christus Zelf bij 't afscheid nemen aan Zijn jongeren voorhoudt, hoe zwaar de strijd straks zijn zal tusschen eenzijdigs de valsche profeten, die wolven-in-schaapskleeren, die verklaren: „ik ben het", of „daar is Hij", terwijl men toch geen geloof hun schenken mag, — en anderzijds Zijn eigen discipelen, die Hij, ook zonder dat een wonder teken hen aannemelijk kan maken bij „die buiten zijn", toch op het Woord beveelt te steunen en uit het Woord beveelt te spreken.

Ze is er, als Paulus vecht tegen den Satan in Philippi, of tegen den valschen profeet uit Handelingen 13, Bar-Jezus, of Elymas.

Ze is er tenslotte aan het eind der dagen, wanneer het Beest uit de aarde, DE valsche profeet, de scharen achter zich krijgt en door wonder teekenen haar verleidt. In die dagen, waarin God den menschen, die niet anders wilden, ZENDEN zal een kracht, een energie, van dwaling.

Een hoogtepunt nu in de historie van de valsche profetie is door haar bereikt in koning Achab's dagen. Een hoogtepunt is bij de valsche profetie uiteraard een diepte-punt.

Is 't niet een pracht-gezicht: vierhonderd man, die officieel geraadpleegd worden in een politieke crisis? De koning van het 10-stammenrijk, Achab, is in vol ornaat verschenen in de pas gebouwde residentie van zijn vader Omri, om over een veldtocht tegen de Syriërs te confereren met de grooten van zijn rijk. De spanning is er: oorlog is op til, en de kreet is niet van de lucht: verlos de volksgeenoten, die te Ramoth onder vreemden hiel vertrappt zijn: breng hen weer thuis in 't Rijk! „Heim ins Reich"! En zie, óók de koning van 't twee-stammenrijk is gekomen naar Samaria! Dat zegt wat: de bewoner der oude residentie (Jeruzalem), kwam over naar de nieuwe (Samaria), de contra-residentie. De veldtocht zal een onderneming van hen beiden worden: geeft God Zijn zegen niet in die verbroedering van twee maar al te droef gescheiden Rijken?

Zie ook, hoe groote plaats „de religie" inneemt in dit nieuwe Rijksbewind. Hunne Majesteiten zijn niet tegen „de religie". Verre daar: vierhonderd profeten worden officieel geraadpleegd. De koning Achab heeft hen ingeschakeld in het staatsbestuur: hij is hun voedsterheer, hij voedt, kleedt en honoreert hen uit de staatskas, en — hij laat hen spreken ook: zij mogen nimmer den indruk wekken van slechts een duur ornament te wezen.

Vierhonderd profeten — twee koningen, is 't niet een pracht-gezicht?

Maar wie op deze vraag toestemmend moge antwoorden, niet alzóó Micha, de gevangen profeet, die voor ditmaal op aandrang van den hoogen gast uit Jeruzalem uit de cel gehaald wordt, om ook zijnerzijds aan de geallieerde koningen de naaste toekomst te voorspellen, en hun advies te geven nopens den voorgenomen veldtocht.

Die ééne man staat daar alleen tegen de vierhonderd.

Zij hebben allen om het luidst geroepen: trek op, trek op, deze militaire onderneming zal voorzeker slagen.

Maar Micha luidt de doodsklok. Die koning Achab daar in zijn schitterend gewaad zal sterven in den krijg. De profeet Micha heeft dat gezien. Wat heeft hij gezien? Dat de Heere God het vonnis uit gaat voeren, hetwelk Elia heeft voorspeld aan Achab. Elia heeft Achab verkondigd, dat hij den dood der schande sterven zou: de honden zouden zijn bloed lekken. De tijd is nu gekomen. Die veldtocht zal het einde nabij brengen; de honden slurpen straks werkelijk het bloed van Zijne Majesteit.

Waarom is Israëls God zoo gram op Achab?

Omdat het Achab is, die stelselmatig het advents-schrift uitwischte, dat met den vinger Gods geschreven is op het proclamatiebord van de kerk van 't Oude Testament.

Achab, — hij trouwt Izebel, Ethbaäl's dochter, de brutale syncretiste, die stelselmatig den dienst van Jahwe vermengt met dien der baäls en astarte's. En hij laat haar begaan — het Messiaansche advents-schrift wordt uitgewischt.

Achab, — hij geeft bevel Jericho te herbou-

wen. M den; da oude st zua, die vloek d ten op : van Jer der eer pengew Daarom waren : land, er sche ve ment i niet ges Meerde we Test niet. A ruines, gen, zij advents Acha der-teel seerd: h lendene tweema hand. A leger vl op de 2 zijn. He eerst, A die het genade ren spel dat mes hadad, Precies om zeg heeft oc sche-mu Achal zich gea pen, nie om er e dus er n grond h ten. En want de doch me de Heer steld? — boodsch dag; om om de 2 baths-ja tus, Die zal doe dat jube als eed wet van deze zor als nu A dezen w zondigt siaansch slaansch Acha fetie be als sta ware pr dus spre inhoute formeel Want d sias, is Hij kom geen oo in Chris ben. Wi fetie de Leeraar ken „U WOORE feten to ken-uit- ja bruta profeet is en al de geva werpen, messiaar advents- Zóó h onzen H de adve Nu va